

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

32. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 0,95 €

10. SRPNA 2025

Z obsahu:

**Nenechme se paralyzovat
zklamáním**

Katecheze papeže
Lva XIV. při generální
audienci 18. června 2025,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Bdělost a důvěra

Zamyšlení nad
liturgickými texty
19. neděle mezidobí
(cyklus C)
Bratr Amadeus
- strana 3 -

**Blahoslavená Viktorie Díaz
y Bustos de Molina**
Libor Rösner
- strana 4 -

Maria nanebevzatá
André Sève
- strana 6 -

**K obraně křesťanských
hodnot**
- strana 7 -

Svatý Tarsicius z Říma
- strana 8 -

Modlitba - nácvik pro nebe
Maria-Eugen Grialou OCD
- strana 9 -

**Jak uvěří, když nikdo
neohlašuje?**
- strana 10 -

Syn brusiče nožů (3)
Wilhelm Hünemann
- strana 12 -

Guido Reni (1575–1642): Nanebevzetí Panny Marie

Nenechme se paralyzovat zklamáním

Katecheze papeže Lva XIV. při generální audienci 18. června 2025, náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, pokračujeme v rozjímání nad Ježíšem, který uzdravuje. Dnes bych vás chtěl zvláště pozvat, abyste přemýšleli o situacích, ve kterých se cítíme „zaseknutí“ a uzavření v slepé uličce. Někdy se nám totiž zdá, že nemá smysl dál doufat; rezignujeme a nemáme už chuť bojovat. Tato situace je v evangeliích popsána obrazem ochrnutí. Proto bych se

dnes chtěl zastavit u uzdravení ochrnutého, o kterém se vypráví v páté kapitole evangelia podle sv. Jana (5,1–9).

Ježíš přichází do Jeruzaléma na židovský svátek. Nejde hned do chrámu, ale zastaví se u brány, kde se pravděpodobně umývaly ovce určené k obětování. U této brány stálo také mnoho nemocných, kteří na rozdíl od ovcí neměli do chrámu přístup, protože byli považováni za nečisté!

A tak je Ježíš sám navštívil v jejich utrpení. Tito lidé doufali v zázrak, který by mohl změnit jejich osud; vedle brány se totiž nacházela nádrž, jejíž voda byla považována za zázračnou, tedy schopnou uzdravovat: v určitých okamžicích se voda rozvířila a podle tehdejšího přesvědčení byl uzdraven ten, kdo se do ní ponořil jako první.

Pokračování na str. 5

Při pozorném čtení následujících stran objevíme hned několik důležitých definic naší katolické víry...

V dnešním druhém čtení zaznívá **definice víry**, která je jistě povědomá každému, kdo studoval teologii, a každému, kdo dobře zná Bibli, zvláště novozákonní část: „Věra je podstata toho, v co doufáme, je přesvědčení o věcech, které nevidíme.“ (Žid 11,1) Na toto téma jsme nepochybně slyšeli již mnohé, nebudeme se jím tedy nyní více zabývat.

Víme, že základním kamenem praktického života z víry je **modlitba**. Poněkud obligátní definice, že modlitba je rozhovor s Bohem, může být svým způsobem hlouběji a duchovně zraleji doplněna o skutečnost, že modlitba je již počátkem věčného života. Maria-Eugen Grialou OCD tuto myšlenku rozvádí: „Modlitba je nejvyšší úkon křesťana, je to příprava na naši věčnost, je to předjímání jednání, které budeme konat po celou věčnost.“ (str. 9) Podobná slova, která by vystihovala význam modlitby a její věčné trvání, uslyšíte či si přečtete jen málokdy. Schválně si zkusme každý sám vzpomenout, kdy (a zda vůbec) jsme slyšeli, že modlitba je přípravou na naši věčnost. Spíše se nám vybaví poučení o různých způsobech modlitby apod., anebo naopak že na věčnost se připravujeme svými skutky, pokáním, dodržováním Božích přikázání... To všechno jsou nezpochybnitelné pravdy, jež jsou nedílnou součástí duchov-

Editorial

ního života každého z nás a jež jsou velmi důležité. Ale to nejpodstatnější mezi člověkem a Bohem se děje při vzájemném setkání v modlitbě – a tak tak dává zakusit něco z toho, jak budeme oslavovat Pána v nebi.

Modlitbou nejvíce omilostněnou je mše svatá, při níž se zpřítomňuje Ježíšova výkupná oběť na Kalvárii. Velice významná je pak modlitba před Nejsvětější svátostí, která vždy stává člověka do postoje pokory, ale zároveň je zdrojem nekonečné naděje, že milosrdný Bůh ve své lásce vstoupí do našeho života se všemi milostmi potřebnými nejen ke spáse, ale i ke šťastnému a plodnému životu zde na zemi. S tímto vědomím žila i bl. Viktorie Díaz y Bustos de Molina, jež se stala mučednicí pro víru. (str. 4–5) Podobně tak i sv. Tarsicius, jenž po staletí září jako příklad obrany Kristova Těla až do krajnosti – obětoval za živého Pána svůj život. (str. 8) Kéž svědectví těchto dvou svatých duší nás povzbudí k ještě hlubší účtce k Nejsvětější svátosti a k častější modlitbě před živým Bohem!

Oni jsou zároveň pro nás výzvou, abychom se i my nebáli bránit ve světě Pána Boha a křesťanské hodnoty. Mohlo by to být jedním z důležitých témat našeho rozjímání v těchto dnech, kdy si spolu se sv. Klárou právě v tomto týdnu všechny tyto svaté duše připomíná-

me. Inspirací, jak své rozjímání vést, je krátké zamyšlení P. Karla Dachovského, které bylo aktuální nejen před třiceti lety, ale i dnes. (str. 7)

A pak je zde třetí definice, a to v **dogmatu o Nanebevzetí Panny Marie**, jehož 75. výročí vyhlášení budeme slavít letos na podzim. (str. 6) Slavnost Nanebevzetí však připadá na 15. srpna, a tak můžeme duchovní užitek z tohoto tajemství katolické víry čerpat zvláštním způsobem již nyní. Mysleme při oslavě a pohledu na Nanebevzatou také na to, že i pro nás je připravena sláva nebe, ale cesta k jejímu dosažení zde na zemi je ještě více či méně dlouhá a náročná. A to nás přivádí k dnešnímu evangeliu, ve kterém Pán Ježíš upozorňuje, že je třeba být stále připraven na konečné zúčtování, k němuž nás Bůh vyzve, až nás odvolá z tohoto světa...

Jeden z článků má příznačný název: *Jak uvěřit, když nikdo neohlašuje?* (str. 10–11) To je v podstatě biblická otázka, kterou najdeme v listě Římanům (10,14). Rovněž na ni jsme povinni na základě svého křtu odpovědět a stát se misionáři katolické víry uprostřed tohoto světa: každý podle toho, jak a kam ho volá Bůh – někdo třeba i tak radikálně jako dr. Nina von Zuydtwyck žijící v Kalifornii (str. 10–11). Prosme pak v modlitbě Pána, aby nám pomáhal předávat nezředené křesťanství, neboť jenom tak budeme věrohodnými svědky, kteří přispívají k obnově světa.

Daniel Dehner

Při dnešním setkání tě chce Pán povzbudit jednak k bdělosti a jednak k důvěře. Je to lekce plná Boží lásky. I kdyby se ti zdálo, jako by Pán stupňoval své nároky, ve skutečnosti před tebou otevírá svou královskou cestu: to, co se lidským očím zdá obtížné, mění se láskou a radostí ve svůj opak. Ale pozná to jen ten, kdo na tuto cestu skutečně vkročí. Pros tedy na začátku tohoto setkání Ducha Svatého o dar odvahy k důvěře.

Neboj se, malá stádce! Nezáleží na velikosti, ani počet nehraje roli, nic z toho, co jsme zvyklí považovat za předpoklad bezpečí a síly. Rozhodující je to, co se zalíbilo Otcí.

Abys pochopil, jak vážně bere Pán své přísliby, vyzývá tě k smělému kroku: *Prodej a rozdej všechno, co máš!* Můžeš se toho odvážit, protože všechno to, čeho se zbavíš, je ve skutečnosti ničím proti tomu, co získáš: Zalíbilo se Otcí *dát ti království*, to znamená, že ti chce dát **všechno!** Můžeš se na to spolehnout, když uvážíš, **kdo** je ten, komu se tak zalíbilo.

Celá tvá bytost i celý tvůj život se má zaměřit novým směrem. Hlavním předmětem tvého snažení a zájmu se má stát *Boží království*. To je tvůj jediný cíl. Tvé srdce se samovolně obrací tam, kde čeká svou radost, své potěšení a svou jistotu. Jestliže si nade vše ceníš pozemských věcí, nejsi schopen pozvednout svůj zrak ani k nebi, ani k tomu, který je pro tebe připravil. Avšak jestliže ses těmito věcmi obklopil dříve, než jsi mohl pochopit a přijmout tuto Otcovu nabídku, máš je nyní nebojácně opustit.

K takovému prvnímu kroku, tedy radikálnímu odrazu od země směrem k Bohu, je jistě třeba velké odvahy. Tuto odvalu však můžeš čerpat z bezmezné **důvěry** ke svému Pánu. Uvěř mu, když ti říká: *Neboj se!* Přestaň se dívat na věci kolem sebe jen lidskýma očima. Ověř si z vlastní zkušenosti, že je možné spolehnout se na Boha a jeho slovo. *Vírou Abrahám uposlechl, vystěhoval se, ačkoliv nevěděl, kam jde.* Jeho žena Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, ačkoliv čas k tomu vhodný už překročila. Jak vidíš, o tom, co je opravdu možné, protože to chce učinit tvůj Pán, vůbec nerozhoduje lidská zkušenost, moudrost a znalost. Neboj se proto uvěřit tomu, co Bůh slíbil.

Bdělost a důvěra

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Vaše lampy ať hoří!

Je ovšem pravda, že ono zaslíbené *království zatím vidíš jen zdáli*. Je to však proto, že *na této zemi jsi jako cizinec a přistěhovalec*. Na konečné a definitivní setkání s Pánem *teprve čekáš*. Jak tedy žít v této době čekání, když *neznáme hodinu, kdy přijde?* S rozžatou lampou. Tvoje *lampa hoří*, je-li tvým pokladem Ježíš. Jestliže On je tvou radostí, tvoje touha roste tím více, čím déle čekáš. Jestliže po něm toužíš, neobáváš se hodiny jeho příchodu. Ta přece nebude znamenat konec tvých radostí, ale naopak jejich dokonalé naplnění. Pro toho, kdo si Ježíše nade vše zamíloval, ztrácí smysl vyhledávat si nějaká dočasná potěšení. Nepotřebuje si čas čekání na jeho příchod vyplňovat tím, že se všemožně rozptyluje. To by jen zapomínal na svého Milovaného.

To, co Pán od tebe očekává, není něco, co by potřeboval pro sebe. Zbav se klamného dojmu, jako by tě Ježíš zkracoval o něco, co je druhým dopráno. Ježíš nebere, ale dává. I když se ti zdá, že požaduje, ve skutečnosti nabízí. Od tebe očekává tvé přijetí, abys mohl zaujmout místo v jeho království, které ti s takovou láskou připravil a které ti touží dát zcela k dispozici. Je to více než jen jeho blízkost, je to dokonalé splynutí s ním ve společenství věčné lásky, v tak těsné důvěrnosti, které se nemůže vyrovnat nic z toho, co člověk poznává a zakouší na této zemi. Nepředstavuj si nebe jako nějaké zatím vzdálené místo. Tvůj *poklad*, který si máš zajistit, se nehromadí jako v trezoru, který jednou najdeš a otevřeš. Nebe – to je Bůh sám. On sám je tím nekonečným a nezrušitelným Pokladem a tvé bohatství je v tom, že se s ním ztotožníš v blaženém patření. Proto už nyní nevyhledávej nic než jeho svatou vůli, a tím i jeho podobu, abys v něm v dokonalé důvěře bezpečně spochínil. Ty sám a tvůj Bůh! Nebe tak pro tebe začíná již nyní.

Jsi na tom opravdu tak, jako by Bůh zde byl od věčnosti jen a jen pro tebe. On sám si tě *vyvolil za svůj majetek*⁽¹⁾. Nikdo

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 18,6–9

Ta noc (v níž byli pobiti prvorozenci Egyptanů) byla napřed oznámena našim otcům, aby byli dobré mysli, když bezpečně poznají, jakým přísahám uvěřili. Pak tvůj lid už očekával záchranu spravedlivých a zkázu nepřátel. Neboť čím jsi trestal protivníky, tím jsi oslavil nás, když jsi nás povolal. Vždyť skrytě obětovaly zbožné děti dobrých (rodičů) a svorně si uložily božský zákon, že svatí budou mít stejný podíl na stejných dobrech i stejných nebezpečích, když předtím zazpívaly chvalozpěvy otců.

2. čtení – Žid 11,1–2.8–12

Bratři! Víra je podstata toho, v co doufáme, je přesvědčení o věcech, které nevidíme. Pro ni se našim předkům dostalo pochvaly. Protože Abrahám věřil, uposlechl (Boží) výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoliv nevěděl, kam jde. Víra (ho vedla k tomu), aby se usadil v zaslíbené zemi jako cizinec, bydlel ve stanu, podobně jako Izák a Jakub, kterým se dostalo dědictvím stejného příslibu. Čekal totiž na město s (pevnými) základy, které sám Bůh vystaví a založí. I (neplodná) Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, a to přes svůj pokročilý věk, protože se spolehla na toho, který ten slib dal. A tak z jednoho muže, a to už vetchého, vzešlo tolik (potomků) jako hvězd na nebi a jako písku na mořském břehu, který nikdo nespočítá. Tito všichni umírali s vírou, i když se nedočkali toho, co bylo slíbeno: jen zdáli to viděli a radostně vítali a prohlašovali, že

Dokončení na str. 7

není tvým sokem, naopak – tvoje blaženost je o to větší, že stejně nekonečně a jedinečně jako tebe miluje všechny své věrné. Ještě se bojíš?

Věřím Ti, Pane, pomoz mé nedůvěře.⁽²⁾ Co bych Ti mohl odepřít, když mi dáváš nikoliv mnoho, ale **všechno**?

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Ž 33,12; ⁽²⁾ Mk 9,24.

Blahoslavená Viktorie Díaz y Bustos de Molina

Blahoslavená Marie Sagrario od sv. Aloise z Gonzagy (Světlo 32/2024), bl. Braulio Maria Corres a druhové (Světlo 30/2023) či bl. Marie Tereza Roig Ferragudová a čtyři její dcery (Světlo 42/2018). To jsou jména některých mučedníků španělské občanské války, o nichž jsme na stránkách týdeníku Světlo již pojednali. Dnes přichází na řadu další oběť běsnění rudých fanatiků, a síce nadmíru činorodá laička zamilovaná do Spasitele – bl. Viktorie Díaz y Bustos de Molina.

Osvěťme si nejdříve dějinné pozadí těchto neblahých událostí. Volby v roce 1936 vyhrála ve Španělsku levice. Již pět let předtím, kdy bylo monarchistické zřízení nahrazeno republikánským, započala proticírkevní politika, projevující se mj. snímáním křížů ze stěn školních tříd, vyhnáním jezuitů ze země a ztrpčováním života řeholním řádům. Hořely kostely, kněží a řeholníci byli napadáni. V šestatřicátém roce nabralo pronásledování křesťanů na intenzitě. Začali umírat ve velkém jen proto, že se hlásili ke Kristu, což silně dráždilo levicově orientované revolucionáře, kteří chtěli v zemi nastolit režim totožný s tím, jenž panoval v Sovětském svazu, a zavést ho s pravou bolševickou zarputilostí doslova přes mrtvoly.

Zemi před komunistickým morem zachránil generál Francisco Franco (1892–1975), jenž se postavil do čela opozice a vyhlásil Stalinovým nohsledům boj na život a na smrt. Druhá strana vedla podobný boj pod rudou vlajkou již nějaký čas a jeho výsledek je následovný: bylo zavražděno 13 biskupů, 4 184 kněží, 2 365 řeholníků, 283 řeholnic a statisíce laiků, jejichž skutečné počty nedá nikdo nikdy dohromady. Jednou z těch neanonymních je hrdinka tohoto dílu vyprávění o světcích, řeklo by se obyčejná učitelka ze Seville.

Narodila se 11. listopadu roku 1903 v Seville. Jakožto jedináčka si jí rodiče Josef Díez Moreno a Viktorie Bustos de Molina považovali, což ovšem neznamená, že by jí rozmazlovali. Žili skromně a v úzkém vztahu s Pánem a k tomu vedli také Viktorii.

Odmala projevovala výrazné umělecké sklony, proto jí rodiče dopřáli studium na vyšší pedagogické škole. Viktorie se vzdělávala rovněž v oboru teologickém.

Jak vliv domácího prostředí, tak prostředí základní školy vedené sestrami karmelitkami v ní probudily živý zájem o věci Boží. Neomezovala náboženský život jenom na povinnou účast na nedělních bohoslužbách. Účastnila se rekolekcí, často adorovala svátostného Krista, četla duchovní literaturu. Duchovně rostla do závratných výšin (tělesně už tak moc ne, neboť byla menšího vzrůstu).

V roce 1925 se seznámila se členy *Tereziánského institutu* a díky tomu si vyslechla sérii přednášek P. Pedra Povedy Castroverdeho. Rok poté do Institutu vstoupila s cílem rozvíjet v něm svou osobní zbožnost a touhu po svatosti, jakož i činný apoštolát, a to především mezi dětmi a mládeží.

V roce 1927 se stala Viktorie ukončením vysoké školy učitelkou a své první zaměstnání absolvovala v Chelezu v okrese Badajoz, který leží nedaleko portugalských hranic. Stesk po rodičích, jimž chtěla být nablízku, přiměl mladou ženu požádat

Blahoslavená Viktorie Díaz y Bustos de Molina

o přeložení blíže Seville. Její přání se vyplnilo – byla přeložena do městečka Hornachuelos, kde pracoval její otec a které leží v podhůří Sierry Moreny, na půli cesty mezi Sevilou a Córdobou.

Díky Viktorii se hornachueloská škola stala jakýmsi centrem duchovní obrody městečka. Založila zde *Spolek přátel P. Povedy* a snažila se všemožně přispívat k výchově místní drobtiny, která si mladou učitelku tuze oblíbila. Vděčila Viktorii za opravu učeben, za vybudování školního hřiště a sportoviště. Vděčila jí taktéž za duchovní programy a pořádání soutěží všeho druhu – od recitačních po dnešní obdoby biblické olympiády. Zejména děti z chudých rodin obdarovávala Viktorie kdečím, odpírala sobě, aby mohla dát jim. Nevadil jí nedostatek, z domova byla zvyklá se uskromnit a nemít velké nároky.

Viktorie byla činná i na poli apoštolátu ve farnosti, vedla katecheze a účastnila se charitativních akcí. Organizovala večerní kurzy pro pracující ženy, podporovala *Katolickou akci*, nadále hodně četla a rozjímal Písmo svaté. A samozřejmě se modlila: „*V modlitbě před Nejsvětější svátostí nacházím sílu, odvahu, světlo i veškerou lásku, kterou potřebuji, abych mohla pomáhat těm, kdo mi jsou svěřeni na cestě spásy,*“ říkala.

Když do Hornachuelosu dorazilo vládní nařízení ohledně sejmutí křížů ze školních tříd, zareagovala Viktorie po svém: vyvěsila v učebnách obrazy velkých španělských mistrů Velázqueze a Murilla zpodobňující Ježíše Krista a Pannu Marii. Nepřestala též navzdory vládnímu zákazu učit děti náboženství.

Vypálený farní kostel dával tušit, co bude následovat, pokud komunisté uchopí moc. Když potom v šestatřicátém roce vypukla ve Španělsku občanská válka, vyrabovali nedávno opravený chrám rudí revolucionáři a pak si přišli mezi prvními pro hornachueloského faráře. Ovcím zbaveným pastýře se ho chvíli snažila nahradit Viktorie, jež s ním předtím dlouho úspěšně spolupracovala – samozřejmě že ne stran svátostného života, ale vedením modliteb, také čtením Písma svatého a společným rozjímáním přečtených pasáží. Trvalo to však jen necelý měsíc – do 11. srpna. Poté si rudé gardy přišly rovněž pro ni a vsadily ji do improvizovaného vězení v jednom domě na náměstí.

Splnily se tak varovné předpovědi Viktoriínských přátel, kteří zapálené učitelce radili, aby se někde ukryla, protože revolucionáři ji mají v hledáčku. „Nesmím opustit své bližní v nebezpečí,“ odbývala dobře míněné rady a zůstala.

Zatčená Viktorie se pranic nebála budoucnosti, naopak dodávala odvalu ostatním vězněným. Umožňovala jí to skutečnost, že se bez výhrad odevzdávala celý čas (myšleno i ten před zatčením, nicméně ve vězení o to více) do Boží vůle, děj se co děj. Proto zakoušela duchovní klid, který by jí mohli závidět i mnozí uvězněni kněží. „Když je zapotřebí obětovat život,“ řekla tehdy, „abych se připodobnila Kristu – našemu vzoru, ještě dnes se vzdávám tohoto světa, poněvadž mým životem je Kristus a smrt ziskem.“ (srov. Flp 1,21)

Takto žila i na svobodě. Když se dozvěděla o zastřelení P. Pedra Povedy, které se událo 28. července 1936, možná si vzpomněla na jeho ujištění ohledně nebezpečí: „Máte-li zemřít, zemřete.“ Dva týdny po této popravě, tj. 12. srpna, stanula před ústím hlavní i ona – beze změny ve vnitřním rozpoložení, stále s toutéž duchovní vyrovnaností, jaká jí byla vlastní.

K hrůznému činu došlo nad šachtou opuštěného dolu Rincon, kam spolu s dalšími sedmnácti odsouzcenci (včetně místního faráře) dorazili po 12 km dlouhé cestě. „Odvalu, vpřed, Kristus nás očekává,“ povzbuzovala ostatní. Rudí gardisté stavěli své oběti postupně jednu po druhé na okraj šachty, načež je chladnokrevně zastřelili. Viktorie přišla na řadu úplně poslední. Jako všem předchozím popraveným jí Leninovi pohrobci nabídli možnost zachránit se. Kdyby zvolala: „Ať žije komunismus!“ – mohla žít. Ona však zvolala: „Vidím nebe otevřené. Ať žije Kristus Král! Ať žije má matka!“ (Ta byla tehdy vážně nemocná.) Pak už zazněly výstřely a Viktoriino bezvládné tělo spadlo na dno šachty.

Beatifikační proces statečné učitelky byl zahájen v roce 1962 a završen 10. října 1993. Tehdy ji Jan Pavel II. v Římě spolu s P. Pedrem Povedou Castroverdem a jedenácti dalšími oběťmi řádění bolševických hord prohlásil za blahoslavenou.

Blahoslavená Viktorie Díaz y Bustos de Molina po sobě krom vzpomínek zanechala i deník, který byl později publikován pod názvem „Kristus v první řadě“.

Nenechme se paralyzovat zklamáním

– dokončení katecheze papeže Lva XIV. ze str. 2

Vznikala tak jakási „válka mezi chudými“: můžeme si představit smutnou scénu těchto nemocných, kteří se namáhavě plazili, aby se dostali do nádrže. Ta nádrž se jmenovala *Betzatà*, což znamená „dům milosrdenství“: může to být obraz církve, kde se shromažďují nemocní a chudí a kde Pán přichází, aby uzdravoval a dával naději.

Ježíš se obrací konkrétně na muže, který je ochrnutý již třicet osm let. Je již smířený, protože se nikdy nemůže ponorit do nádrže, když se voda rozvíří (srov. v. 7). Ve skutečnosti nás často ochromuje právě zklamání. Cítíme se skleslí a hrozí nám, že upadneme do apatie.

Ježíš se tohoto ochrnutého ptá na něco, co se může zdát zbytečné: „Chceš být uzdraven?“ (v. 6) Je to však otázka nezbytná, protože když je člověk tolik let ochrnutý, může ztratit i vůli k uzdravení. Někdy raději zůstaneme v nemoci a nutíme ostatní, aby se o nás starali. Někdy je to také záminka, abychom se nemuseli rozhodnout, co s životem. Ježíš však tohoto muže odkazuje k jeho nejhlubšímu a nejpřímnějšímu přání.

Tento muž totiž na Ježíšovu otázku odpovídá komplexněji a odhaluje svůj pohled na život. Nejprve říká, že nemá nikoho, kdo by ho ponořil do nádrže: vina tedy není na jeho straně, ale na straně ostatních, kteří se o něj nestarají. Tento postoj se stává záminkou, aby se vyhnul převzetí vlastní odpovědnosti. Ale je opravdu pravda, že neměl nikoho, kdo by mu pomohl? Zde je poučná odpověď svatého Augustina: „Ano, aby byl uzdraven, potřeboval nutně člověka, ale člověka, který byl také Bohem. [...] Přišel tedy člověk, kterého bylo třeba; proč tedy ještě odkládat uzdravení?“⁽¹⁾

Ochrnutý pak dodává, že když se pokouší ponořit do jezírka, vždycky někdo přijde dřív než on. Tento muž vyjadřuje fatalistický pohled na život. Myslíme si, že věci se nám dějí, protože nemáme štěstí, protože osud je nám nepřátelský. Tento muž je skleslý. Cítí se poražen v boji o život.

Ježíš mu však pomáhá objevit, že jeho život je také v jeho rukou. Vyzývá ho, aby

vstal, aby se zvedl ze své chronické situace a sebral své lůžko (srov. v. 8). To lůžko se nesmí opustit ani vyhodit: představuje jeho minulost plnou nemocí, je to jeho příběh. Až do té chvíle ho minulost blokovala; nutila ho ležet jako mrtvý. Nyní je to on, kdo může vzít to lůžko a odnést si ho, kam chce: může se rozhodnout, co udělá se svým příběhem! Jde o to jít dál a převzít odpovědnost za volbu cesty, kterou se vydáme. A to díky Ježíši!

Draží bratři a sestry, prosíme Hospodina o dar pochopit, kde se náš život zastavil. Zkusme dát hlas své touze po uzdravení. A modleme se za všechny, kteří se cítí ochromeni, kteří nevidí východisko. Prosíme, abychom se vrátili do Srdce Kristova, které je pravým domovem milosrdenství!

* * *

Na závěr této generální audience papež Lev XIV. důrazně vyzval k zastavení války ve světě:

Draží bratři a sestry,

srdce církve trýzní výkřiky, které se ozývají z válečných míst, zejména z Ukrajiny, Íránu, Izraele a Gazy. Nesmíme si na válku zvykat! Naopak, fascinaci mocnými a sofistikovanými zbraněmi musíme odmítnout jako pokušení. Vzhledem k tomu, že v dnešní válce „se používají vědecké zbraně jakéhokoli druhu, je nebezpečí, že její krutá povaha dovede válčící strany k daleko většímu barbarství než kdykoli v minulosti“ (II. vatikánský koncil, *Gaudium et spes*, 79). Ve jménu lidské důstojnosti a mezinárodního práva proto opakuji odpovědným osobám to, co říkával papež František: válka je vždy porážkou! A s Piem XII. (vyslovuji): „Mírem se nic neztrácí. Válkou se může ztratit všechno.“

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Homilie 17, 7.

Maria nanebevzatá

Letos uplyne od vyhlášení dogmatu o nanebevzetí Panny Marie teprve 54 let⁽¹⁾, ale toto dogma jen formulovalo to, co bylo odedávna předmětem víry a úcty Božího lidu. V Jeruzalémě se tento svátek slavil již v 5. století a během dalších dvou staletí se rozšířil na Východě i na Západě. Chrámů, které jsou zasvěceny Nanebevzetí Panny Marie, je bezpočet.

Před vyhlášením dogmatu se Pius XII. ptal všech biskupů církve, jaký názor mají jejich věřící. Žádné mariánské dogma se nás netýká tak bezprostředně jako právě toto. Dogma je klenotem preciznosti a moudrosti: *Neposkvrněná Matka Boží a vždy Panna Maria byla po skončení pozemského života vzata s tělem i duší do nebeské slávy.*

Nic se tu nepraví o okolnostech: kde, kdy, jak. Můžeme myslet na nejsladší smrt, *usnutí*, jak říkají naši východní bratři, po kterém následoval slavnostní vstup do světa Otce, Syna a Ducha Svatého.

Podstatné je toto: vstup těla i duše do nebeské slávy. „Tímto svátkem zpívá církev hymnus o lidském těle,“ říká kardinál Josef Ratzinger⁽²⁾. Je to tělo jako naše, které s Marií vstupuje do onoho světa, k Bohu. Ježíš, který se stal skrze Marii člověkem, slavně přijal její tělo k sobě.

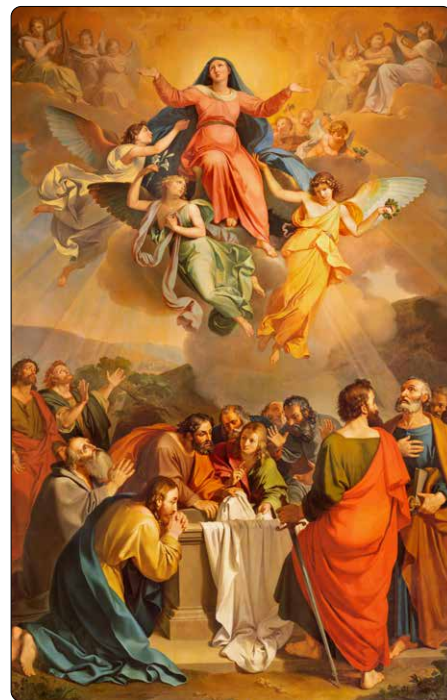
O tom, jak vypadá oslavené tělo, nemáme dostatečnou představu. Víme jen, že po strašném zpustošení skrze smrt bu-

deme mít opět novou tělesnou strukturu, která nám umožní náš vzájemný styk i styk s Bohem. Teologové diskutují, kdy k tomuto vzkříšení dojde. U Marie je to jasné: přijala bezprostředně po zesnutí svůj věčný příbytek v nebi. Jak říká sv. Pavel: *Proto vzdycháme plni touhy po tom, abychom si mohli vzít na sebe ještě jako šat i svůj příbytek z nebe, a to i v tom případě, když budeme shledáni oblečení, ne svlečení... nechťeli bychom být svlečeni, ale toužíme, aby tak byla smrtelná stránka pohlcena životem.* (2 Kor 5,2-4)

A to je právě to, co říká dogma o nanebevzetí: všechno, co přijala při svém posledním „ozáření“ ve slávě – své neposkvrněné početí, své božské mateřství, své panenství – to všechno „jak na nebi, tak i na zemi září jako znamení jisté naděje a útěchy“ (srov. LG 68).

Jsme zrozeni pro slávu

To je také její nejkrásnější dar jako Matky. Její věčná blaženost je naší nadějí. Ona nám může říct: „Hle, k jaké blaženosti jste vykročili. Vaše utrápené tělo bude jako moje, bude to tělo oslavené. Moje nanebevzetí vám ohlašuje vaši velikost. Boží láska skrze mne ukazuje svou lásku k vám.“ To byl také důvod, proč bylo dogma vyhlášeno 1. listopadu, na slavnost Všech svatých: aby byla Maria integrována plně do všeho, co se děje v nebi. Ona je první ve slávě, ale je stále

*Giuseppe Craffonara (1790-1837):
Nanebevzetí Panny Marie
(chrám Nanebevzetí Panny Marie,
Riva del Garda, Itálie)*

součástí světa oslavených, kde i my jsme po ní očekávání.

Musíme zemřít, ale Bůh nás nestvořil pro nemocnici ani pro pohřeb. Liturgie nikdy nemluví o Velkém pátku, aniž by připomněla Velikonoce. Ježíš je živý, Maria je živá, i my budeme věčně živi.

O tom, jak žila Maria svá poslední léta, nevíme nic. Mluvit o tom, že netrpělivě čekala, až přijde ke svému Synu, je pouhá fantazie. Maria nezná netrpělivost a dává nám lekci, abychom přijímali i tento pozemský život podle Boží vůle. Jsme-li těsně spojeni s Ježíšem, může být naší plností jak na zemi, tak na nebi. Tuto plnost Maria vždy prožívala, plnost jednoty s ním. Když ji uctíváme a 15. srpna patříme na její slávu, ona nám odpovídá: „I ty jsi zrozen pro tuto slávu!“ Kdy to bude, není důležité od okamžiku, kdy známe cíl: Navždy s Ježíšem!

*Z Medjugorje Torino 6-7/2004
přeložil -lš- (Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ V letošním roce to bude 75 let – dogma 1. listopadu 1950 vyhlásil papež Pius XII. [pozn. red.]

⁽²⁾ Pozdější papež Benedikt XVI. [pozn. red.]

*Freska od C. Secchiho (20. století), Nanebevzetí Panny Marie (detail),
kostel Chiesa di sant Antonio, Varallo, Itálie*

K obraně křesťanských hodnot

Neexistuje od narození našeho Pána Ježíše Krista doba, kdy by nebylo třeba více či méně bránit křesťanské hodnoty. Je to téma, které někdy vzbuzuje velké emoce, neboť správně uchopit tuto výzvu k obraně je úkol vpravdě náročný a velmi zodpovědný. Proto je aktuální i následující krátké zamyšlení P. Karla Dachovského (1949–2015), které bylo otiskáno ve Světle před 30 lety. Můžeme si položit otázku a s Duchem Svatým hledat odpověď: Jak se situace za tu dobu změnila, kam se svět a církev posunuly? A lze si přidat i další: Co s tím mohu udělat já osobně?

Znovu jsem přečetl knihu *Svatá Klára z Assisi* od Chiary Lainaty, vydanou nakladatelstvím Alverna. Některé věci mě znovu zaujaly a pobídly k novým úvahám.

V září 1240 tábořily saracénské a tatarské oddíly kolem Assisi. Jak nemohlo být jinak, pohanští divočí žoldáci napadli klášter klarisek. Dostali se až k uzamčenému refektáři, na jehož dveře divoče bušili. Svatá Klára (tehdy těžce nemocná) se sebezapřením sestoupila z lůžka mezi své spolusestry. Řekla: „*Pane, shlédni na tyto své služebnice, neboť se nemohou bránit.*“ Klára byla z hrdého šlechtického rodu Favarone, který byl často v bitevním poli se svou rodovou korouhví proti sousední Perugii. Tato statečná Boží služebnice prosí: „Pomoz, protože se nemohou

bránit.“ Kdyby to bylo možné, přemýšlela by o obraně, protože je povinností každého křesťana bránit křesťanskou komunitu. Kristus sice říká: „*Když tě někdo udeří na pravou tvář, nastav mu i druhou.*“ (Mt 5,39) Ale tím se myslí podle mého názoru nemstivost, když se jedná o zájmy jednotlivce. Gándhího neodporování zlu je nepochopením Kristova příkladu a jeho absolutizování, i když pamatujeme na působilou scénu ve filmu o Gándhím, kdy Angličané tloukli rákoskami Indů přistupující pokojně v řadách, aby byli ztlučeni a unavili tak svým počtem okupanty. Gándhí měl kupodivu úspěch, ale neznámá to, že by jeho metoda byla vhodná ve všech případech. Naopak je nutné bránit křesťanské hodnoty, když je obrana možná. V éře komunismu se v tisku čas-

to objevovaly obrazy křesťanů jako ovci Kristova stáda. Bylo to nepochopení podobnosti a mělo se zabránit, aby křesťané samostatně mysleli a hájili svá práva.

A když obrana vlastním přičiněním není možná, zbývá svatostánek a Kristus napřažený v monstranci vůči nepřátelskému světu. Jak předpověděl sv. Don Bosco, v apokalyptické době bude velkou pomocí Eucharistie a Matka Boží. Mějme tedy v úctě Eucharistii a přijímejme Kristovo Tělo s takovou disponovaností jako sv. Klára, která podle legendy přistupovala ke stolu Páně pokaždé s hlubokou úctou a chvěním.

P. Karel Dachovský 1995

(Redakčně upraveno)

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

jsou na zemi jenom cizinci a přistěhovalci. Když tak mluvili, dávali tím najevo, že (pravou) vlast teprve hledají. Kdyby měli na mysli tu, z které se odstěhovali, měli by přece (dost) času se tam vrátit. Ale oni toužili po lepší (vlasti), totiž nebeské. Proto se ani Bůh za ně nestydí a nazývá se jejich Bohem a připravil jim město. Protože měl Abrahám víru, přinesl Izáka v oběť, když ho (Bůh) zkoušel. Svého jediného syna (chtěl) obětovat, třebaže mu bylo slíbeno: „Od Izáka budeš mít potomky.“ On totiž uvažoval takto: Bůh má dost moci, aby vzkřísil třeba i mrtvé. Proto také (Izáka) dostal nazpátek i jako předobraz.

Evangelium - Lk 12,32–48

Ježíš řekl svým učedníkům: „Neboj se, malé stádce! Váš Otec rozhodl, že vám dá království. Prodejte svůj majetek a rozdejte na almužnu. Opatřte si

měšce, které nezpuchřejí, poklad v nebi, kterého neubývá, kam se k němu zloděj nedostane a kde ho mol nerozežere. Vždyť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce. Mějte bedra přepásaná a vaše lampy ať hoří, abyste se podobali lidem, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, když přijde a zatluče. Blahoslavení služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdí. Amen, pravím vám: Přepáše se, pozve je ke stolu, bude chodit od jednoho k druhému a obsluhovat je. A když přijde po půlnoci nebo při rozednění a nalezne je tak, jsou blahoslavení. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nenechal by ho prokopat se do domu. I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“

Petr se ho zeptal: „Pane, říkáš toto podobnosti jenom nám, nebo všem?“

Pán řekl: „Kdo je tedy ten věrný a rozvázný správce, kterého pán ustanoví nad svým služebnictvem, aby jim dával včas přiděl jídla? Blaze tomu služebníku, kterého pán při svém příchodu najde, že to dělá! Opravdu, říkám vám: Ustanoví ho nad celým svým majetkem. Kdyby si však onen služebník pomyslel: »Můj pán hned tak nepříjde,« a začal tlouci čeledíny a děvčáky, jíst, pít a opíjet se, přijde pán toho služebníka v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou netuší, ztrestá ho a odsoudí ho ke stejnému údělu s nevěřícími. Služebník, který zná vůli svého pána, a přece nic podle jeho vůle nepřipraví a nezařídí, dostane mnoho ran. Ten však, kdo ji nezná, a udělá to, co zasluhuje bití, dostane jich méně. Kdo mnoho dostal, od toho se mnoho očekává, a komu se mnoho svěřilo, od toho se bude víc žádat.“

Svatý Tarsicius z Říma

V prvních staletích, v časech, kdy lidé nemohli veřejně vyznávat svoji víru, se ukázalo, s jakou láskou a rozhodností křesťané věřili v přítomnost Pána Ježíše v Nejsvětější svátosti.

Během krutého pronásledování křesťanů za císaře Diokleciána kolem roku 304 bylo uprostřed tajného slavení nedělní mše svaté v severoafrickém městě Abitina nečekaně odhaleno 49 křesťanů. To bylo tehdy přísně zakázáno a hrozil jim trest smrti. Když se jich římský prokonzul při výslechu zeptal, proč se vzepřeli a neposlechli císařské nařízení, otevřeně vyznali: „*Sine dominico non possumus*“ – „Bez neděle (tzn. bez nedělního slavení Eucharistie) nedokážeme žít.“ Jak velkou touhu po Eucharistii měli tito křesťané, ba dokonce v době pronásledování cítili jako nutnost přijímat v Eucharistii Pánovu útěchu, jeho sílu lásky i lásku k nepříteli! Proto se snažili přinášet eucharistickou posilu především nemocným a uvězněným věřícím buď k nim domů, anebo přímo do vězení. To však bylo extrémně nebezpečné. Dospělí věřící, kteří navštěvovali vězně, se velice rychle stali terčem podezření.

Tady se setkáváme s mimořádnou odvahou římského mladíka **Tarsicia** († 257), který navzdory svému mladému věku – pravděpodobně měl pouhých 12 až 15 let – byl mezi křesťany považován za mimořádně věrného a svědomitého křesťana. Podle tradice velmi brzy ztratil rodiče a vyrůstal u svého zámožného nevěřícího strýce.

V roce 2010 při generální audienci na náměstí Sv. Petra v Římě papež Benedikt XVI. promluvil k přibližně 50 000 ministrantů. Při příležitosti mezinárodní pouti ministrantů vyprávěl i o sv. Tarsiciovi, patronu ministrantů. Řekl:

„Byly to roky, v nichž císař Valerián tvrdě pronásledoval křesťany. Ti se museli setkávat tajně v soukromých domech a někdy i v katakombách...“

Jednoho dne, když se kněz jako obvykle zeptal, kdo by byl ochoten zanést Eucharistii bratrům a sestrám, kteří na ni čekali,

Papež Damas I. († 384) dal vyhotovit nad hrobem tohoto chlapce v Kalistových katakombách nápis připomínající mučednickou smrt sv. Tarsicia. Dlouho byly jeho relikvie uchovávány v římské bazilice San Lorenzo fuori le Mura (bazilika sv. Vavřince za hradbami), kde je věřící uctívali, avšak v roce 2012 byly navraceny opět do prostor Kalistových katakomb na Via Appia Antica.

zvedl se mladý Tarsicius a řekl: »Mě pošli. Můj mladý věk bude nejlepší skryší pro Eucharistii.« Kněz se nakonec nechal přesvědčit a svěřil mu tento vzácný Chléb se slovy: »Tarsicie, pamatuj, že do tvé péče svěřuji nebeský poklad. Vyhýbej se rušným cestám a nezapomeň, že svaté věci nepa-

Sv. Tarsicius

tří psům a drahokamy neházíme sviním. Budeš věrně a bezpečně strážít svatá tajemství?« – »Raději zemřu,« odpověděl rozhodně Tarsicius, »než bych je měl vydat.« Cestou potkal na ulici několik přátel, kteří se chtěli k němu přidat. Když to odmítl, protože to byli pohanští chlapci, začali na něj naléhat a být podezřívaví; všimli si, že něco svírá na hrudi a snaží se to chránit. Chtěli mu to vytrhnout, ale nešlo to. Začali ho tedy bít a bili ho ještě více, když se dozvěděli, že je křesťan; kopali do něj, házeli po něm kameny, ale on neustoupil.«

Jeden z kamenů ho zasáhl do spánku, a i když byl na prahu smrti, stále pevně svíral v ruce malou plátěnou taštičku s Nejsvětější svátostí a tiskl ji na hrud'. Takto ho našel Quadratus, jeden z vojáků osobní císařské stráže. Quadratus byl rovněž křesťanem, avšak tajným. Umírajícího chlapce odnesl ke knězi, ale když tam dorazil, byl Tarsicius již mrtvý. Pochovali ho v Kalistových katakombách.

Podle římského martyrologia je den jeho smrti stanoven na 15. srpna. Tím dostal tento mladý mučedník Eucharistie jedinečné privilegium: vzpomínáme na něj v den slavnosti Nanebevzetí Panny Marie. Martyrologium uvádí také legendu, podle níž v ruce mrtvého Tarsicia našli lněnou taštičku, v které nesl Eucharistii, ale hostie v ní nenašli – jako by Nejsvětější svátost, kterou chlapec bránil vlastním životem, zázračným způsobem vnikla do jeho těla a stala se s ním jedinou společnou obětí.

Achille-Eugène Godefroy (1882-1914): Mučednictví svatého Tarsicia (Wikimedia)

*Z Vítězstvo Srdce 139/2021
přeložil a upravil -dd-*

Modlitba – nácvik pro nebe

Kde je Bůh, kterého hledáme? Víme, že je všude, protože je nekonečný. Přebývá v celém stvoření, protože je nejen stvořil, ale také je udržuje v bytí. Žádná věc nemůže existovat bez Božího působení, bez Boží přítomnosti.

**On je nekonečný,
my jsme koneční**

Přistupovat k Bohu znamená hledat ho v přírodě nebo ve stvoření nebo také mimo stvořený svět, v nekonečnosti. Každopádně to znamená vydat se za Živým. Protože Bůh není věc, nýbrž živoucí osobní bytost.

Katechismus nás učí, že Bůh je nekonečný a že je ve třech osobách: Otec plodí svého Syna. Otec a Syn, kteří se znají, poznávají v lásce svou dokonalost a jejich vzájemným dechem lásky je Duch Svátý. On je zosobněný božský dech lásky. Bůh je pro nás živou bytostí.

Bůh žije bez počátku a bez konce a zcela odlišně od nás. Je nekonečný, my jsme koneční. Mezi námi tvory a Bohem jakožto osobou leží nekonečný odstup. Ať už tuto nekonečnost vidíme v sobě a ve stvoření, nebo mimo vše, co vidíme, nic se nemění na skutečnosti, že Bůh, jakkoliv proniká všechno stvořené, je od nás svou nekonečností tak říkajíc oddělen.

Obtíž modlitby spočívá v tom, že při ní musíme překonat nekonečnou vzdálenost.

Náš cíl je nebe

Kdo je vlastně křesťan? Je to někdo, kdo vyznává svou víru, kdo ji osvědčuje skrze lásku k bližnímu, svoje vnější chování, svoje vědomí odpovědnosti. Přesněji vzato je křesťan ten, kdo směřuje ke svému poslednímu cíli, k Bohu. Křesťan je ten, kdo věří, že pochází od Boha a vrací se k Bohu; je povolán k účasti na božském životě, aby se ztratil v Trojjediném Bohu. Křesťan tomu věří. Věří, že jeho nejvlastnější život se neodbývá zde na zemi, nýbrž že žije v Nejvyšší Trojici. Neboť Bůh ho stvořil pro sebe, stvořil nás všechny pro nebe. Nebe je mnohem více než opětovné shledání s našimi příbuznými a přáteli! Blaženost nebe spočívá v podstatě v tom, že nacházíme Boha a ocitáme se v pohybu Trojice.

Milost z nás činí Boží syny a dcery. To vnitřní v Trojjediném Bohu je Otec, Syn a Duch Svátý. Skrze milost jsme povoláni, abychom byli podobní božskému

Slovu, Božímu Synu. Boží Syn se stal člověkem: v něm dosahujeme svého cíle. Ztratit se v něm, to má být naše úsilí. V něm nacházíme své štěstí. Když jsme mu podobní, vstupujeme s ním do Trojjediného Boha. Máme s ním účast na božském jednání a přijímáme od něho jeho blaženost. Hled'te, to je náš cíl, to je naše nebe! Nebudeme na Boha patřit jako diváci, nýbrž budeme s božským Slovem, s Božím Synem jednat. To je život, který nebude mít konec, to je život nebe.

Modlitba jako styk s Bohem je již počátkem věčného života. Je to naše zaškolení pro nebe, naše nejvlastnější uvedení do nebe. K tomu nám byl darován život na zemi. Na to se máme připravovat, v tom se máme zacvičovat, již nyní dělat to, co budeme jednou konat v nebi. My uskutečňujeme ve víře, tzn. bez prožitku, to, čeho jednou dosáhneme v dokonalé blaženosti.

Modlitba není proto v našem životě něco vedlejšího. Modlitba je nejvyšší úkon křesťana, je to příprava na naši věčnost, je to předjímání jednání, které budeme konat po celou věčnost.

K pozhnání pro nás a pro svět

Až budeme jednou v nebi a všechno spatříme v pravdě, uvidíme s úžasem, jak byl Bůh nakloněn těm, kteří s ním již na zemi byli spojeni, a jak jim přenechával řízení světa, když dával událostem průběh podle jejich přání. Svátá Terezie od Dítěte Ježíše srovnává modlitbu s královnou, protože má přístup k Božímu Srdci a účastní se řízení světa.

Někteří tvrdí, že lidé, kteří se modlí, jsou egoisté, protože se nezasazují za svět. Jak jsou bláho! Ačkoliv jsou křesťané, nepochopili, co je to vlastně modlitba! To je ten nejlepší způsob, jak se zajímat o svět a cvičit se kvůli němu v lásce k bližnímu. Jistě, jsou i jiné způsoby, netvrdím, že to je ten jediný, ale každopádně je ten nejúčinnější, když se vrhneme skrze modlitbu do Božího proudu života.

Modlitba nás zavádí do Boha, uvádí nás s ním do spojení. Když je dokonalá, dává

NOVÁ GENERACE KNĚŽÍ V USA

Reforma seminářů ve Spojených státech amerických, kterou podnítila krize zneužívání, přináší ovoce v nové generaci kněží.

Podle odborníků George Weigela či rektora P. Cartera Griffina se seminární formace nachází v nejlepšímu stavu za poslední desetiletí. Obnova se řídila pokyny papeže Jana Pavla II., zejména exhortací *Pastores dabo vobis*, která definovala čtyři pilíře kněžské formace – lidskou, duchovní, intelektuální a pastorační.

Klíčovou změnou bylo také přepracování teologických osnov. Antropocentrickou linii Karla Rahnera nahradilo myšlení Hanse Urse von Balthazara a Benedikta XVI., jež čerpá z Písma svatého a učení církevních otců. Tato tzv. teologie „zdrojů“ pomáhá formovat kněze zakořeněné v tradici, s jasnou a pevnou vírou.

Dnešní seminaristé vstupují do kněžských seminářů s jasným očekáváním: chtějí silnou, pravdivou a nebojácnou víru. „Neprojevují zájem o zřetěně křesťanství,“ říká P. Griffin z Washingtonu. Zkušenosti ze semináře ukazují, že mladí kandidáti kněžství jsou věrní církví, ochotní nechat se formovat a touží ohlašovat celé evangelium – i jeho náročné části.

Reforma seminářů se tak ukazuje jako jeden z nejnadějnějších impulsů pro budoucnost katolické církve v Americe.

*Zdroj: VaticanNews, polská redakce
(Redakčně upraveno)*

nám současně podíl na jeho jednání. Tento prostředek je nám stále k dispozici. Ve dne v noci můžeme úkonem víry vstupovat do Boha a v něm přebývat. Boží dveře jsou pro nás vždy otevřeny, aby nám daly vstoupit skrze modlitbu. Bůh je stravující oheň, tryskající pramen, dobro, které pramení samo ze sebe. Záleží proto na nás, abychom bez ustání úkonem víry a lásky navazovali kontakt, vnitřně se obnovovali a nadpřirozeně obohacovali. Pak můžeme být skrze něj a v něm činní k pozhnání pro sebe i pro svět.

*Z FeL 100/2004 přeložil -Iš-
(Redakčně upraveno)*

Jak uvěří, když nikdo neohlašuje?

Dr. Nina Sophie Freiin Heereman von Zuydtwyck žije v Kalifornii. Od srpna 2018 vede katedru biblických věd a semináře svatého Patrika na univerzitě v městě Menlo Park. Sama vypráví o tom, jak se navzdory právnické kariéře rozhodla zasvětit svůj život výlučně šíření evangelia.

Narodila jsem se v katolické rodině v Bonnu v roce 1972. Pravděpodobně patřím přesně k té generaci, které již nebyly předávány církevní tradice. Jako dítěti a teenagerce mi mše svatá a lidé, které jsem na ní potkávala, připadali nesmírně nudní. Přesto jsem nikdy nepřestala chodit v neděli na mši, protože díky upřímné víře rodičů jsem věřila, že tato nedělní účast je to nejméně, co dlužím svému Stvořiteli.

S bratrem jsme měli heslo: kouřit jointy, být cool, být moderní, a přece chodit do kostela. Mysleli jsme si, že právě toto osvobodí církev od jejího zaprášeného image a pomůže ostatním mladým lidem uvědomit si, že katolíci přece nejsou žádní zpátečníci. Jak málo jsem tehdy rozuměla Božímu slovu: „A neberte si za vzor nynější svět, ale ať vás proměňuje obnova vaší mysli a ať díky ní rozpoznáváte, jaká je Boží vůle, co je dobré, co se Bohu líbí, co je dokonalé.“ (Řím 12,2)

Otázka, co je Boží vůle, mě velmi zaměštnávala. Již jako dítě jsem toužila dát svůj život do služby druhým – jako matka pro sirotky, lékařka v misijních zemích anebo jako právnička. Nescházely mi nápady, chyběla jen jistota, že to je to, co chce pro mne Bůh.

Paříž – odpověď na moje otázky a na moje hledání

Když mi bylo 19 let, začala jsem studovat právo v Heidelbergu, Drážďanech a Mnichově. Žila jsem běžný studentský život – noci v barech, na diskotékách a na večírcích, rána v posteli, snídaně ve dvanact, vyseďávání na trávníku před jídelnou a časté cestování do co nejvzdálenějších zemí, abych unikla sklíčenosti vlastního srdce. Za tím vším bylo hledání skutečné lásky. Prožila jsme mnoho flirtů, ale čím víc lidí jsem poznávala, tím častěji jsem se sama sebe ptala, zda existuje něco takového jako skutečná velká láska, muž mého života. Přátelé mi říkali, že jsem příliš náročná, že život se skládá z kompromisů. A tak jsem už pohrbila mnohé

ze svých velkých ideálů, když jsem v roce 1997 jako zázrakem cestovala do Paříže na Světové dny mládeže a poznala úplně jinou církev a lásku v ní. Byli tam mladí lidé, kteří celé hodiny seděli před Nejsvětější svátostí, jako by se před ní vyhřívali, tak jak jsem to do té doby dělala já pod sluncem Středozemního moře. Vyprávěli o Ježíši jako o svém nejlepším příteli. Tam v Paříži jsem se setkala s Ježíšem Kristem ne jako s Bohem, který je vysoko nad mraky, ale jako s tím, kdo je živý ve své církvi tady a teď. UVědomila jsem si, že je to právě on, k němuž podvědomě směřovalo všechno moje hledání lásky, naplnění a smyslu života. „Mistře, kde bydlíš?“ bylo motto Světových dní mládeže a „Pojď a uvidíš!“ byla Pánova odpověď (srov. Jan 1,38–39). Začala jsem přistupovat ke svátostem, pravidelně zpovědi, stále častěji ke každodennímu slavení Eucharistie, chodila jsem do modlitební skupiny a především k Nejsvětější svátosti oltářní. Svěřila jsem svůj život Panně Marii podle příkladu papeže Jana Pavla II. tak, jak to učinili mnozí mladí lidé,

a poprosila jsem ji, aby mi ukázala, jaký je Boží plán pro můj život.

Během dvou let se můj život radikálně změnil. Všechno, co předtím určovalo můj život, ztratilo svůj význam, pokud to nebylo zaměřené na Ježíše Krista. Začala jsem trpět vším tím, co mě od něho oddělovalo. Cítila jsem se spoutaná špatnými návyky, ale navzdory tomu jsem se od nich nedokázala vlastními silami osvobodit. Nejnáléhavější otázka však byla: „Pane, co chceš, abych udělala se svým životem?“ Byla jsem přesvědčena, že plnohodnotný život je možný jen tehdy, pokud objevím Boží vůli ve svém vlastním životě. K tomu jsem však potřebovala slyšet jeho hlas. Zdálo se mi to nemožné, protože jsem cítila, jako bych vůči němu byla hluchá.

Moje setkání s Božím slovem

Když papež Jan Pavel II. vyhlásil rok 1998 za Rok Ducha Svatého, rozhodla jsem se zúčastnit se charismatických duchovních cvičení, protože jsem si myslela: „Pokud v tomto roce nepochopím, kdo je

Nina se svými čtyřmi bratry

Duch Svatý, pravděpodobně zůstane pro mne do konce života tajemným »duchem«, jako je pro mnohé. „Doufala jsem, že tam potkám omilostněné lidi, kteří mi pomoci darů Ducha Svatého řeknou, co je Boží vůle v mém životě. Představovala jsem si to jako nějakou předpověď do budoucna. Taková lidé tam skutečně byli. Díky Bohu, neprokázali mi tu laskavost, že by se pro mne v tomto smyslu stali Božím hlasem. Od rána do večera nám indiští misionáři zvěštovali Boží slovo v celé jeho nekompromisnosti. Nikdy předtím jsem neslyšela, že Ježíš zemřel na kříži, aby odčinil mé hříchy. Nikdy předtím jsem neslyšela, že hřích mě činí hluchou vůči Božímu hlasu a v mém srdci je překážkou pro působení Ducha Svatého, bez něhož není křesťanský život možný.

V centru zvěstování byla Boží láska, která se zjevila v tom, že Ježíš, vlastně sám Bůh, dal za nás svůj život, aby mě osobně osvobodil od mého hříchu, který přináší smrt, a aby mi dal svého Ducha, jenž oživuje. Boží slovo bylo jako lékař. Nejprve stanoví diagnózu a až pak začne s léčbou.

Byla jsem nesmírně vděčná za každý hřích, který byl pojmenován, abych mohla poznat, od čeho se musím odvrátit. „Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.“ (Jan 8,32) Poznání pravdy o mém hříchu mě sice bolelo, ale v této bolesti mě zároveň osvobozovalo. Bible, která byla pro mne do té doby starou, nudnou knihou s to-tožnými příběhy, ožila, ale nejen to. Konečně jsem v Božím slově zaslechla Boží hlas. Boží slovo se stalo mým průvodcem, jak se píše v žalmu: „Světlem pro mé nohy je tvé slovo.“ (Ž 119,105) Ani já – jako mnozí mladí lidé – jsem ve svém srdci nebyla schopná rozlišovat duchy, protože neznáme dobře Boží přikázání. Můj život byl jako vor zmitaný vlnami – bez kormidelníka a bez směru.

Díky duchovním cvičením, která mi zprostředkovala jasné učení církve nejprve v otázkách sexuality, ale pak i ve všech ostatních oblastech, jsem začala chápat tajemství víry. Bylo to jako probuzení se do svobody, pokoje a radosti. Zejména svědectví svatého Jana Pavla II. a svaté Matky Terezy, kteří celý svůj život zasvětili službě Bohu a lidstvu, mě přivedlo k poznání, že cíl a štěstí mého života spočívají pouze v Ježíši Kristu, který je

pro nás životem. Duchovní cvičení s indickými misionáři mi rovněž ukázala, že život v následování Krista je nejen možný, ale i nesmírně šťastný!

Dr. Nina von Zuydtwyck

Co mě však obzvlášť chytlo za srdce, bylo slovo, které ke mně dolehlo jako bolestný výkřik ze srdce nebeského Otce: „Můj lid zajde, protože odmítá poznání.“ (Oz 4,6) Zejména mladým lidem schází poznání Krista a jeho přikázání jako zdroje naplněného a šťastného života. Svatý apoštol Pavel to komentuje těmito slovy: „A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěštoval?“ (Řím 10,14) Uvědomovala jsem si, že Bůh nabízí povolání v každé době tak, aby odpovídal

la potřebám dané doby. Zdálo se mi, že největší nouzi v našich materiálně zhýčkaných zeměpisných šířkách je neznalost Boha a jeho zjevení v Ježíši Kristu. K mému srdci stále více doléhala slova svatého apoštola Pavla: „Běda mi, kdybych evangelium nehlásal.“ (1 Kor 9,16) Cítila jsem jasné volání dát svůj život do služeb nové evangelizace.

Ve službě nové evangelizace

Když jsem hledala místo, kde se žije charisma zvěstování, potkala jsem otce Hanse Buoba. Pod vedením tohoto zkušeného exercitátora jsem dostala něco jako základní vzdělání v duchovním životě a stále víc jsem pociťovala povolání ohlašovat Boží slovo. Ačkoli jsem byla už třicátnice, otec Buob mě povzbudil, abych začala znovu, a to právě studiem teologie. Měla jsem pocit, jako bych vyhrála v loterii. Nejprve jsem šla studovat filosofii na vysokou školu St. Georgen ve Frankfurtu, potom jsem pokračovala ve studiích v Římě a nakonec jsem si udělala doktorát z biblické exegeze v Jeruzalémě. Nabídka vyučovat na univerzitách se jen hrnula, ale když mě pozval Mons. Cordileone, arcibiskup San Francisca, abych vyučovala biblickou teologii v jeho semináři, splnilo se mi, o čem bych se nikdy neodvážila ani jen snít – umožnit budoucím kněžím přístup k Božímu slovu, aby se Boží slovo mohlo v katolické církvi opět ohlašovat jako to, čím skutečně je: Božím slovem (srov. 1 Sol 2,13).

*Z Vítězství Srdce 162/2025
přeložil a upravil -dd-*

POUŤ K PANNĚ MARII KLOKOTSKÉ

Čtvrtek 14. srpna 2025 – 19.00 varhanní koncert vnuka Ladislava Šotka; Štěpán Sova (varhany), Eliška Janouchová (zpěv) a hosté. (Ve spolupráci s Odborem kultury a cestovního ruchu města Tábor.)

Pátek 15. srpna 2025 – 17.00 mše svatá s P. Martinem Sedloněm OMI (misionář milosrdenství).

Sobota 16. srpna 2025 – 8.00 mše svatá s P. Tomášem Cyrilem Havlem CFSsS (břevnovský klášter) • **10.00 mše svatá s Mons. Karlem Herbstem SDB** (emeritní pomocný biskup pražský) • 17.00 mše svatá s P. Jiřím Můčkou OMI (administrátor poutního místa Klokoty). V tento den od 8.00 do 12.00 bude ke kostelu přístup autem omezený. Na této akci se bude fotografovat.

Neděle 17. srpna 2025 – 10.00 mše svatá s P. Zdeňkem Jančaříkem SDB (překladatel a autor duchovní literatury) • 11.15 beseda s P. Zdeňkem Jančaříkem SDB v kostele. Živé přenosy (s výjimkou sobotní mše svaté v 10.00) můžete sledovat na www.klokoty.cz.

Syn brusiče nožů (3)

TYGR PROLOMIL MŘÍŽE

Za mrazivého a jasného březnového jitra hřměly polnice. Na silnici duněly kroky pochodujících kolon, děla a zásobovací vozy drnčely přes zledovatělou dlažbu.

Marianna Eymardová, nyní sličná patnáctiletá dívčina s dlouhými plavými copy, zastavila kolovrátek a spěchala k oknu. Dole v Rue de Breuille se sbíhali lidé a rozčileně na sebe pokřikovali.

„Bude válka!“ křičel jeden. „Napoleon uprchl z Elby a přistál v zálivu Juanském na Riviéře. Nyní táhne Dauphinskem. Prý už je zcela blízko. Pátý útvar grenadýrů pochoduje proti němu, prý také dělostřelectvo a ženisté. Bože, co z toho jen bude?“

„Vive l'empereur!“ – „Ať žije císař!“ hřiměl krejčí Berun a mával metrem ve vzduchu, jako kdyby držel v ruce šavli, s níž bojoval u Jeny proti Prusákům.

„Bud' zticha, stará žehličko!“ řval pekař, který byl monarchistou. „K čertu s Napoleonem! Vive le roi! – Ať žije král!“

Také druzí zaujali stanovisko pro nebo proti dobyvateli a mnoho nechybělo, aby v tichém La Mure vypukla občanská válka dříve, než se přiblížil Korsičan.

„Bože, co si počnu?“ naříkala Marianna. Rodiče právě nebyli doma. Otec byl služebně v La Motte a matka byla asi ještě v kostele.

K tomu začaly obě malé děti probuzené hlukem povykovat, cupitaly bosýma nohama po pokoji a tiskly nosíky k okením tabulkám.

„Hudba, vojáci a prapory!“ radoval se čtyřlétý Julián. „Chci také pochodovat.“

„Nanetta také pochodovat!“ ječela malá nevlastní sestřička.

„Ne, zůstanete doma!“ rozkázala Marianna.

„Rychle se oblečte. Já poběžím do kostela pro maminku. Vy se nehnete z místa, rozumíte?“

„Já chci pochodovat!“ odmlouval Julián. Hned však polekaně zmlkl, když se sestra zamračila. Ještě jednou zdůraznila Marianna dětem, že nesmějí opustit místnost.

Děti vklouzly spěšně do šatů.

„Přece budeme pochodovat!“ jásal Julián, když si natahoval holínky.

„Marianna se bude zlobit,“ namítala Anetta.

Chlapec ji však nemusel dlouho přemlouvat a brzy capali oba ruku v ruce z domu a pádili za vojáky, jejichž prapor právě zmizel za rohem.

Venku byl třesutý mráz. Ostrý vítr fičel dětem do tváře, ale zvědavost byla silnější, a tak děti byly vklíněny do lidského roje, který se tlačil po ledové silnici ven z města.

Na velkém poli u horské řeky Drac zaujali grenadýři palebné postavení. Děla byla odstavena a hlavně namířeny směrem na jih, odkud se očekával císař. Různé povely prorážely mrazivý vzduch. Důstojníci a seržanti pobíhali vzrušeně od muže k muži.

„Hned začnou střílet,“ ujišťoval Julián, když se s Anettou postavil na blízké návrší, odkud se dal dobře přehlédnout celý prostor. „Buráci to pořádně, když se střílí z kanónu.“

Nevlastní sestřička se úžeji přimkla k bratrovi a nepustila jeho ruku. Dvě hodiny čekali, aniž se něco stalo.

„Mám hlad,“ naříkala Anetta.

„Tu máš!“ řekl Julián a vylovil z kapsy kousek chleba, který vzal s sebou na válečný pochod. Chvilku byla sestřička spokojena, pak znovu naříkala.

„Mně je zima, Juliáne!“ Hoch stáhl pláštík a položil jej sestřičce na ramena; sám zimu necítil. Jeho obličej žhnul nadšením a bojovností.

Právě přicházel starosta z La Mure. Protlačil se s funěním a chroptěním zvědavým davem. Potil se notně vzdor kruté zimě.

„Nevím, kde mi hlava stojí!“ naříkal. „Copak musí císař zrovna před mým městem začít válku? Bože, co mám dělat?“

„Vyčkejte, až Napoleona chytanou, a pak ho zavřete do zbrojnice ke střikačce,“ radil mu pekař Meunier škodolibě.

„A co když zvítězí?“

„Pak uděláte svou nejpěknější poklonu a zařvete, seč vám plíce stačí: »Vive l'empereur!« a necháte zvonit všemi zvonky!“

„Kdybyste se raději staral o svou pec a zde zbytečně necivěl!“ zavrčel starosta. „Jděte domů, lidičky! Zde se bude střílet!“

„To právě chceme vidět, zda se bude střílet, či ne,“ křičel krejčí, který stále mával svým metrem.

„Dělostřelci už zapálili doutnáky,“ zájásal Julián. „Hned to zahřmí!“

„Já mám strach,“ přiznala se sestřička.

„Jsi přece jenom holka,“ odpověděl chlapec pohrdlivě. „Nemusíš se bát, děla nestřílejí dozadu.“

Náhle vykřikli někteří mladíci, kteří seděli na větvích vysokého dubu:

„Přicházejí! Napoleon se svými vojáky! Jsou to stovky, ne, tisíce! Ba ještě víc!“

Polnice troubily na poplach. Grenadýři vztyčili bodáky a zkřížili je na prsou.

Na druhém břehu Dracu zastavili císařští a rozvinuli rojníci.

„Garda!“ triumfoval krejčí. „Garda, korsičti harcovníci a prapor hulánů.“ Nikdo mu neodpověděl. Bez dechu a v nevýslovném napětí přihlíželi obyvatelé La Mure, jak se z houfu vojáků vynořuje postava a přechází přes most.

„To je on, Napoleon!“ šeptalo se.

„Císař!“ vysoukal ze sebe Julián v hořecném rozechvění.

„Co, ten malý mužík?“ pochybovala holčička. „Ten je přece ještě menší než obuvník Gaspard.“

„Bud' zticha! Teď budou střílet!“ Julián mohl sotva mluvit rozčilením. Stiskl předloktí své sestřičky tak silně, že vykřikla bolestí.

Ještě stáli grenadýři mlčky a nehnuli s puškami v rukou. Pak se za napjatého mlčení ozval pronikavý hlas:

„Vojáci pátého řadového pluku, poznáváte mě?“

„Ano, ano!“ odpovědělo několik set hlasů. Ještě blíže přistoupil císař a prudce rozhalil svůj kabát na prsou.

„Kdo z vás chce vystřelit na svého císaře?“ zvolal pronikavým hlasem.

Řadami jakoby zalomcoval víchr.

„Vive l'empereur! Ať žije císař!“ zaburácelo to mezi grenadýry. Strhli své přilbice, překlopili je na bodáky, hnali se k Napoleonovi a obklopili ho se smíchem i pláčem.

„Pal!“ zařval jeden major do vřavy. Ale nepadla ani rána. Dělostřelci udusili doutnáky, vmísili se mezi grenadýry, strhávali bílé kokardy z přileb a házeli je do sněhu.

Pevným krokem přistoupil Napoleon k veliteli pluku, pohlédl na něho ostře a zeptal se:

„Kdo tě udělal majorem, příteli?“

„Vy, sire!“ koktal důstojník.

„A tys chtěl nechat na mne střílet?“

„Bylo to mou povinností,“ odpověděl major. „Ale sám vidíte, že mne nikdo neposlouchá. Zde je můj kord, sire!“

„Jen si jej ponech, synu, a užijev ho pro svého císaře!“ odvětil Napoleon. Tu i major z plna hrdla zakřičel: „Vive l'empereur!“ Mezitím přešli císařovi vojáci přes most, líbali se se svými kamarády a bratřili se s nimi.

„Kupředu, děti!“ zavelel císař. „Za deset dní budeme v Paříži.“

V tomto okamžiku se prodrala, funic rozčilením, místní vrchnost, padla před císařem na kolena a zajíkala se:

„Jsem starosta La Mure. Město vás vítá, sire. U pyramid jsem bojoval pod vaším praporem.“

„Ovšem, já tě znám,“ smál se Napoleon. „Byl jsi dobrý voják, synu. Jen si myslím, žeš byl trochu štíhlejší.“

„Léta, léta, Vaše Veličenstvo,“ omlouval starosta svou otylost. Pak vyskočil a rozkázal několika mládencům: „Ihned do města! Ať vyzvánějí všemi zvony, rozumíte? Všemi zvony!“

Vojáci i civilisté se s jásotem vrátili do města. Kdosi zanotoval marseillaisu a hned se burácivě neslo k zasněženým horským vrcholům:

*„Allons enfants de la patrie,
le jour de gloire est arrivé.“*

*„Pojďte, děti vlasti,
den slávy nadešel.“*

K velké mrzutosti starostově se dosud ve zvonici nic nepohnulo. Farář zamkl dveře a rozzlobeně odmítal vydat klíče. Patřil k nepatrné hrstce těch obyvatel La Mure, kteří zachovali věrnost bourbonskému králi Ludvíku XVIII.

„V životě už nebudu s tím kujónem hrát Ecarté!“ volal starosta a třásl se hněvem.

Mezitím v kovárně zavládl velký strach. Marianna se vrátila s matkou a našla dům prázdný. Marně hledala děti venku. Jak by je také mohla najít v té vřavě! S pláčem přišla domů.

„Nemělas je nechat samotné,“ zlobila se matka. „Teď žádné slzy nepomohou. Raději se pomodli, aby je anděl strážný ochránil.“

Bylo pozdě odpoledne, když se děti konečně vrátily. Julián se hrdě naparoval, že mohl být přítomen tak významné události, Anetta plakala hladem a zimou.

S výkřikem je matka strhla do náruče. Teprve teď jí vyhrkly slzy a za hlasitého vzlykotu volala:

„Bože! Jaké starosti jste nám způsobily!“

„Proč pláčeš?“ ptal se hoch udiveně.

„Bylo to krásné. Garda měla červené chocholy a císař jel na bělouši. Jenom děla nestřílela, a já jsem se na to tak těšil!“

„Co to blábolíš?“ hněvala se matka. „Zasedněte ke stolu. Máte jistě hlad.“

„Ano, velký hlad!“ přitakal hoch. „Ale bylo to krásné, moc krásné!“

„Rychle, Marianno, ohřej polévku!“ přikázala matka. Julián následoval svou sestru do kuchyně, zatahal ji za zástěru a zeptal se nejistě:

„Zlobíš se moc, Marraine?“ Marraine – kmotříčkou – nazýval chlapec svou sestru, protože při jeho křtu zastala tento posvátný úřad.

„Samozřejmě, že se zlobím,“ odsekla dívka. „Byl jsi neposlušný a já jsem prožívala smrtelnou úzkost.“

„Smrtelnou úzkost? Ale zůstalas naživu!“ pokusil se chlapec zažertovat. Protože se však neusmála, schlíple se odplížil.

Když se brzy nato vrátil otec a o příhodě se dozvěděl, vyhuboval rázně dceri za její neopatrnost. V tom se malý Julián postavil mezi oba a řekl:

„Nehubuj ji, otče! Já jsem vinen, mne potrestej!“

„Sedni si a mlč!“ zlobil se otec. „Děti nevědí, co dělají, ale takové velké děvče jako ty! Člověk se na tebe nemůže spolehnout.“

„Nezlob se, otče,“ žadonil chlapec znovu.

„Celý den sedí kmotříčka u kolovrátku, přede vlnu a odevzdává ti všechny peníze. Já už budu vždy poslušný, jen ji nehubuj.“

Otec ještě zabručel něco, čemu nikdo nerozuměl, a odešel do dílny. Marianna se vřela chlapce do náruče a řekla:

„To bylo od tebe hezké, Juliáne!“

„A už se na mě nezlobíš?“

„Ne, teď už ne. Ale že už mi nikdy nepůsobíš takovou starost, vid’?“

„Ne, nikdy, Marraine!“

Napoleon pokračoval dále v triumfální cestě. Všude k němu přebíhaly posádky. V Grenoblu vojáci, kteří na něho měli střílet, vysadili vrata městských bran. Každým dnem se císař přibližoval k hlavnímu městu. Jak se nálada Francouzů měnila, dalo se nejlépe vyčíst z palcových titulků „Moniteura“. Stálo v něm 3. března: „Pijavice z Korsiky přistála v zálivu Janovském.“ Příští den: „Tyr přišel do Gapu.“ Když se rozhlásila jeho vítězná cesta Dauphinskem, psalo se tam: „Netvor přenocoval v Grenoblu.“

O několik dnů později bylo možno číst: „Tyran dorazil do Lyonu.“ Jak působivě to znělo později: „Usurpátor byl viděn 60 mil před Paříží!“ A ještě krotčeji: „Bonaparte se přibližuje obřími kroky, ale do Paříže nev kročí.“

Přes toto ujištění stálo v příštím čísle: „Napoleon dorazí zítra k našim hradbám.“ Když Ludvík XVIII. ve svém kočáře opustil úprkem hlavní město, psal „Moniteur“: „Císař přijel do Fontainebleau.“ Když Napoleon 21. března za hlaholu zvonů a dunění děl vjížděl do Paříže, přineslo zvláštní vydání „Moniteura“: „Jeho Veličenstvo v doprovodu svých věrných slavilo svůj vjezd do Tuilerii.“

„Pisálkové!“ zaskřípal zuby farář z La Mure a hodil „Moniteura“ do koše.

Sto dní trvala Napoleonova sláva. Stále se ještě v La Mure přeli císařští s monarchisty, kteří spíše byli oddáni farářovi než Bourbonům. Občas se strhl lomoz, mluvilo se zvýšeným hlasem a docházelo sem tam k šarvátkám v bonapartistické krčmě u „Zlaté husy“ a v „Delphinu“, hlavním stanu royalistů. Vcelku však každý pokojně vykonával svou práci, až konečně bitva u Waterloo korsického orla úplně rozdrtila. Onoho dusného letního dne, kdy poražený mocnář na palubě britského křižníku „Bellerophon“ nastoupil cestu na Sv. Helenu, v La Mure starosta a farář, kteří se sobě sto dní vyhýbali, uzavřeli opět mír při láhvi elfského vína a při partii Ecarté.

Pouze chlapci maloměsta se nechtěli smířit s mírem, hráli si nadále na vojáky, lepili si bílé nebo třibarevné kokardy na papírové přilby a sváděli bitky za císaře a krále na širokém poli u šumějící horské řeky. Malý Julián neměl jiného přání než smět pochodovat s většími chlapci, jenže ani bonapartisté ani přívrženci Bourbonů nestáli o tak malého rekrutu, a syn nožirův se s těžkým srdcem musel spokojit s přihlížením.

Na příchod Napoleonův však nikdy nezapomněl a dlouho ještě ve spánku slyšel hlahol polnice a červené chocholy císařské gardy vlály v jeho snech.

(Pokračování)

*Z knihy Wilhelm Hünermann:
Syn brusiče nožů.*

*Z němčiny přeložil P. Leo Kuchař S. S. S.
Druhé české vydání, Cesta, Brno 1994
(Redakčně upraveno)*

Pondělí 11. 8. 2025

6:05 Příběhy psané životem: Poznávám, a přesto věřím
6:35 U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: Folklor za císaře pána... Staré fotografie vyprávějí **8:00** 100 let na Svatém Hostýně: Sto let od korunovace milostné sochy Panny Marie Svatohostýnské **9:00** Outdoor Films: S Arnoštem Vašíčkem **10:30** Tanzanie – Esaro **11:05** Grófská obec Gbelany **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Santiago Gapp **13:20** S Bohem pro lidi **14:00** Za obzorem: Zasněžený život mimo klášter **14:35** Noční univerzita: Prof. PhDr. Ing. Jan Royt, Ph.D. – Katedrála sv. Víta **16:00** Květnov **16:10** Harfa Noemova: Má vlast – Tábor **16:30** Klid zbrani **16:55** Práce Charity v Mexiku **17:15** Klimatická změna nebo katastrofa? [P] **18:00** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **18:05** Mašinky (4. díl): O červeném motoráku **18:15** Na křídlech andělů **18:40** Jaroslav Wykrent & In Blue na Mohelnickém dostavníku **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Jako černá deka **19:45** Přejeme si... **20:05** Bohém s Bohem: Anna Beata Hábllová **21:00** V pohorách po horách: Koprovní štít ve Vysokých Tatrách **21:10** ARTBITR – Kulturní magazín (48. díl): S filmem Křížáček **21:25** Za obzorem: Zasněžený život mimo klášter **22:05** Noemova pošta: Srpen 2025 **23:10** Jsem N: Oběť **23:30** Když bolí tělo: Infekce **0:30** Petrovice v zátíží osad **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 12. 8. 2025

6:05 Výpravy do divočiny: Zachraňme slony **7:10** Muzikanti, hrajte: Dubňanka **8:10** Amazonský sen – Integrovaná ekologie v akci **8:45** Svedectvá života: Sr. Blandína Dolníková DKL – Mendryka **9:00** Dokořán: S Jiřím Lábusem **9:50** V pohorách po horách: Boží hora – Žulovská pahorkatina **10:00** Noční univerzita: P. Bogdan Štepič – Z mých soudů ti vzejde světlo **11:00** Desatero řemesel – Poniklá **11:15** Naděje pro krále nebes **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **12:30** Petrovice v zátíží osad **13:05** Přesah: S národní kulturní památkou Vyšehrad **14:00** Za obzorem: Jak se studuje etika v mediální komunikaci **14:35** Nicu **15:35** Jiří Uhlíř **15:44** V pohorách po horách: Ďurkovec – Bukovské vrchy **15:55** Irenej z Lyonu, strážce pokoje a jednoty **16:25** Dobrodružství před kamerou **17:25** Halíř chudé vdovy [P] **18:00** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **18:05** Mašinky (5. díl): O mašince s voňavým kouřem **18:15** Cirkus Noeland: Roberto, Kekulín a svatý František **18:40** Bible v písku: Čtyři přátelé a chromý muž **18:45** Meditační kaple svatého Jana Pavla II. v Ústí nad Orlicí **18:55** Zprávy agenta Kixe: Emoce **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Vždy sladké pokušení **19:45** Přejeme si... **20:05** Barnabáš a Pavel **21:05** Gruzie – Chaldejci **21:35** Za obzorem: Jak se studuje etika v mediální komunikaci **22:10** Můj chrám: Ivo Slavotíněk v bazilice Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku **22:30** Modlitba růžence z Fatimy [L] **23:35** Má vlast: Dub nad Moravou **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 13. 8. 2025

6:05 Příběhy psané životem: Domáci násilí **7:00** Salesiánské dílo v Rumunsku a v Moldavské republice **7:30** Noční univerzita: Prof. PhDr. Ing. Jan Royt, Ph.D. – Katedrála sv. Víta **9:00** Duchovní malby: Blahoslavená Panna Maria **9:25** Na startu: S herečkou Julií Součovou **9:50** Králíky, kostel Nanebevzetí Panny Marie – Hora Matky Boží: Jubilejní chrámy 2025 **10:00** Generální audience papeže Lva XIV. [L] **11:00** Pěšky hezky český: Cyrilometodějská stezka **11:20** Setkání: Štěpán Krňoul **11:25** Múzy církevních škol: Katolické gymnázium Třebíč **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Jak si mě našel Antonín z Padovy

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

13:30 Za obzorem: P. Ivan Fišar v dokumentu Pěšáci víry **14:10** 70 let v plné kráse: Mezinárodní hudební festival Leoše Janáčka 2023 **15:50** Bohém s Bohem: Anna Beata Hábllová **16:45** Cvrlikání (88. díl): Epydemy **18:00** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **18:05** Mašinky (6. díl): O ubrečené mašince a borůvkových knedlíkách **18:15** Cirkus Noeland (2. díl): Roberto, Kekulín a krmení zvířátek **18:40** Stíny nad Libavou **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Malí velcí, bílí černí **19:45** Přejeme si... **20:05** Pěšáci víry: Otec Ivan **20:50** Za obzorem: P. Ivan Fišar v dokumentu Pěšáci víry **21:25** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Kdo je můj bližní? **22:30** Santiago Gapp **23:00** Generální audience papeže Lva XIV. **23:20** Dívám se kolem sebe **0:00** Na Cyrilometodějské stezce: Z Kopčan do Mikulčic **0:15** Petrkov 13 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 14. 8. 2025

6:05 Výpravy do divočiny: Ptáci mizí **7:05** Dvořák – umění hořák **8:05** Halíř chudé vdovy **8:35** Zprávy agenta Kixe: Emoce **9:00** Bazilika s tajemným světlem (1. díl): Šlechtická a panovnícká bazilika **9:15** Do varu s Maxem Kašparů: Nemocí dneška **9:35** Duchovní krajina Novohradských hor: Krajem zaniklých vesnic pod Kamencem **10:00** Setkání: Václav Slavík – městské muzeum a stolová hora Vladař **10:10** Noemova pošta: Srpen 2025 **11:15** S chutí přes práh: Dcery Božské Lásky v Opavě **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **12:30** Ažnavěky **12:50** Mixtové – Mezi náboženstvím a tradicí **13:20** V pohorách po horách: Křížové kameny v okolí Polné **13:30** Generální audience papeže Lva XIV. **14:00** Za obzorem: Manželská mediace – pomoc v konfliktu nebo krizi **14:35** Narozenninový koncert Jiřího Pavlíci: Ostrava, Multifunkční hala Gong **16:30** Dobrá obec **16:55** Chlapi na hoře **17:20** Na úsvitu společných dějin **18:00** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **18:05** Mašinky (7. díl): O trati, co vede kolem jezera **18:15** Bible v písku: Tomáš **18:20** Dokořán: S Jiřím Lábusem **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Svráz jedinečnosti **19:45** Přejeme si... **20:05** Dejme dětem rodinu (4. díl): Vzdělávání dětí v náhradní rodinné péči **20:40** Cvrlikání: Sluníčko **21:55** Za obzorem: Manželská mediace – pomoc v konfliktu nebo krizi **22:30** Jsem N: Odvaha **22:45** Na startu: S hudebnicí Magdalénou Piskačovou **23:10** Sakartvelo: Země pod Kavkazem **0:05** Vezmi a čti: Červen 2025 **0:20** Filipov **0:30** Jak se dělá dobro: Svobodný statek na soutoku **0:55** Odkaz starých pánů **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 15. 8. 2025

6:05 Hrdinové víry (1. díl): P. Ignác Stuchlý **7:10** Rozumíme médiím: Digitální média a nástup AI **7:35** Tiché hrozby – Zemětřesné roje **8:05** Klimatická změna nebo katastrofa? **8:40** ARTBITR – Kulturní magazín (48. díl): S filmem Křížáček **9:00** Bohém s Bohem: Anna Beata Hábllová **10:00** Mše svatá ze Slavnosti Nanebevzetí Panny Marie: Vatikán, bazilika sv. Petra [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:20** Jak potkávat svět: S Borisem Urbánkem **14:00** Za obzorem: Projekt HledamBoha.cz **14:35** Naši – osobnosti

lidové kultury – Míla Brtník **14:50** Duchovní malby: Zjevení Páně **15:10** Okřídlení sousedé: Jiříčky a vlaštovky **15:25** Flešbky – Godzone podcast: Mário Tomášik – Skrývali jsme se po bytech **16:00** Pěšáci víry: Otec Ivan **16:45** Když bolí tělo: Patolog léčí živé **18:00** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **18:05** Mašinky (8. díl): O zloději, který okrádal mašinky **18:15** Bible v písku: Ježíš kráčí po vodě **18:20** Hovory z Rekovic: Alena Mornštajnová **18:40** Špenátové palačinky z Kostelního Vydří **18:45** Sicílie, přijeti zraněného lidství [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Vůně odpuštění **19:45** Přejeme si... **20:05** Ruce Panny Marie **21:30** Za obzorem: Projekt HledamBoha.cz **22:05** Poletuchy: Na skok do Lázní **22:45** Radim Zenkl & Ondřej Kozák na Folkových prázdninách **23:25** Kibeho: Mariánské poutní místo v Africe **0:20** Expedice Rembaranka: Do hlubin časů **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 16. 8. 2025

6:05 Výpravy do divočiny: Ochrana velryb **7:10** Pěšky hezky český: Svatojanská cesta **7:30** Všem národům **8:35** Sedmihlásky (99. díl): Nepůjdu já za masára **8:40** Cirkus Noeland: Roberto, Kekulín a svatý František **9:05** Strýček Emu speciál **10:15** Zlatovláska: Divadlo Vítů Marčíka **11:15** Můj chrám: Doc. PhDr. Michal Stehlík, Ph.D., v kostele Panny Marie Karmelské, Kostelní Vydří **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu [P] **12:30** Jak potkávat svět: S Pavlem Žalmanem Lohonkou **14:00** Mobil **14:55** Když bolí tělo: Nádorová onemocnění prsu **16:00** Až já budu velká: Třebovický koláč 2017 **17:05** Mladí salesiánští misionáři – Argentina – Mapučové **17:25** Halíř chudé vdovy **18:00** Slovo na neděli: 20. neděle v mezidobí [P] **18:20** Labyrintem víry s Tomášem Halířem (1. díl): Úvahy na prahu tisíciletí **18:50** Ázerbájdžán – Země setkávání **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Bible v písku: Pokušení v poušti **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Cena přátelství **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán: S Tomášem Töpferem **20:55** Dědek a jeho kreslený svět: Nebuď blbej **21:00** Nedotčené řeky [P] **22:00** The Chosen IV. (4. díl): Klid před bouří **23:20** Benefiční koncert Police Symphony Orchestra a Tomáše Kluse pro Mary's Meals: Hudba pro uši i pro duši **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 17. 8. 2025

6:05 Hlaholte Pánu: Živá modlitba a chvála **6:55** Slovo na neděli: 20. neděle v mezidobí **7:15** Múzy církevních škol: Arcibiskupské gymnázium Kroměříž **7:25** Můj chrám: Michaela Šojdová, politička, kostel Nanebevzetí Panny Marie v Kroměříži **7:45** Na louce **7:50** Vodopády milosrdenství **8:20** Koncert FolkloreClassic: Olomouc, Klášterní Hradisko **9:20** Dejme dětem rodinu (4. díl): Vzdělávání dětí v náhradní rodinné péči **9:55** Poutníci času: S Petrem Novotným **10:20** Maria Hilf u Zlatých Hor, kostel Panny Marie Pomocné: Jubilejní chrámy 2025 **10:30** Mše svatá z kaple Telepace [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. [L] **12:20** Dokořán: S Danou Morávkovou **13:05** Továrna mezi vodami **13:45** Dědek a jeho kreslený svět: Něco málo o svobodě **14:00** Muzikanti, hrajte: Nivničanka **15:05** Nedotčené řeky **16:05** Dobrodružství před kamerou **17:40** Zprávy agenta Kixe: Empatie **18:00** Sedmihlásky (101. díl): Ševče, ševče **18:05** Cirkus Noeland (1. díl): Roberto a Kekulín se stěhují do cirkusu **18:30** Strýček Emu: Kamarádství **18:45** S NOACHem po Izraeli **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Bible v písku: Petr zapřel Ježíše **19:35** Setkání: Jiří Carbol – dřevěný kostel sv. Antonína Paduánského na Prašivé **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen IV. (4. díl): Klid před bouří **21:25** Sedmého dne **22:55** Chanson Trio CouCou: Koncert Filharmonie Hradec Králové **0:25** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. **0:40** Zachraňme kostely: Kostel sv. Barbory v Manětíně **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 11. 8. o 17:00 hod.: Syn

Boris je synom kostolníčky, no je iný ako jeho rovesníci. To si čoskoro všimne aj nový mladý pán farár v dedinskej farnosti. Hoci Boris chce robiť ľudí úprimne šťastnými a pomáhať v kostole, často robí prešľapy, čo vyvoláva rôzne reakcie farníkov.

Utorok 12. 8. o 16:05 hod.: Nádej pre Ugandu

Pohľad na život študentov seminára St. Paul v Ugande. Svedectvá bohoslovcov, diakonov a kňazov z chudobných rodín, pre ktorých je služba Bohu naplnením ich cesty. Dokument približuje vieru cirkvi v Ugande a zdôrazňuje dôležitosť misijných projektov vo svete.

Streda 13. 8. o 17:00 hod.: Eucharistické zážitky

Relácia venovaná všetkým eucharistickým zážitkom zachytením v diele bl. Carla Acutis.

Štvrtok 14. 8. o 16:35 hod.: Spolu

Starký nazval Žofku samaritánom. To preto, že mu pomohla, keď mu prišlo nevoľno. Čo znamená byť samaritánom? Navštívme spolu so Žofkou a Jakubom lekára a zistíme, čo robí, ak niekto potrebuje rýchlu zdravotnú pomoc.

Piatok 15. 8. o 20:30 hod.: BIBLIA: Šalamún / 2

Filmová epopej približuje životné osudy múdreho kráľa Šalamúna, syna Dávidovho, ktorý doviedol Izraelské k vrcholu prosperity a k veľkému ohlasu.

Sobota 16. 8. o 20:30 hod.: Don Diana: Pre lásku k môjmu ľudu

Životný príbeh kňaza, ktorý svoj život zasvätil boju proti mafii.

Nedeľa 17. 8. o 10:00 hod.: Svätá liturgia z Ľutiny

Priamy prenos. Vyvrcholenie púte za účasti biskupov Rady hierarchov.

BREVIÁR PRO LAIKY

9. – 16. SRPNA 2025

Zmena v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 10. 8.		PO 11. 8.		ÚT 12. 8.		ST 13. 8.		ČT 14. 8.		PÁ 15. 8.		SO 16. 8.	
Antifona	1028	1148	1741	1961	1060	1181	1075	1197	1708	1924	1469	1654	1666	1883
Žalm	783	881	786	884	786	884	783	881	786	884	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1742	1961	1061	1181	1076	1197	1708	1925	1469	1654	1666	1883
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1470	1655	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	813	914	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1743	1962	1065	1186	1079	1201	1710	1926	1470	1655	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	709	800	1743	1963	1065	1186	1080	1202	1467	1652	1471	1655	1669	1886
Prosby	1033	1153	1744	1963	1065	1186	1080	1202	1711	1927	1471	1656	1655	1886
Závěrečná modlitba	709	800	1465	1649	1613	1650	1466	1651	1467	1652	1471	1656	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1264	1402	1127	1253
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1472	1657	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1265	1403	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1472	1657	1130	1256
Závěrečná modlitba	709	800	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1471	1656	1131	1256
Nešpory:														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1746	1965	1071	1192	1085	1208	1473	1658	1132	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1468	1653	1133	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1649	1866	1661	1878
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1749	1968	1074	1195	1089	1212	1468	1653	1474	1659
Ant. ke kant. P. M.	709	800	710	801	1750	1969	1074	1196	1090	1212	1468	1653	1474	1660
Prosby	1028	1147	1043	1163	1750	1969	1074	1196	1090	1212	1468	1660	1474	1660
Záv. modlitba	709	800	709	800	1465	1649	1613	1650	1466	1651	1469	1654	1471	1656
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1238	1374	1242	1379

Liturgická čtení

Neděle 10. 8. – 19. neděle

v mezidobí

1. čt.: Mdr 18,6–9

Ž 33(32),1+12.18–19.20+22

Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)

2. čt.: Žid 11,1–2.8–19

Ev.: Lk 12,32–48

Pondělí 11. 8. – památka sv. Kláry

1. čt.: Dt 10,12–22

Ž 147B(147),12–13.14–15.19–20

Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 17,22–27

Úterý 12. 8. – nezávazná památka

sv. Jany Františky de Chantal

1. čt.: Dt 31,1–8

Ž Dt 32,3–4a.7.8.9+12

Odp.: 9a (*Hospodinovým podílem je lid jeho.*)

Ev.: Mt 18,1–5.10.12–14

Středa 13. 8. – nezávazná památka

sv. Ponciána a Hippolyta

1. čt.: Dt 34,1–12

Ž 66(65),1–3a.5+8.16–17

Odp.: srov. 20a+9a (*Bůh buď veleben; on dal život naší duši.*)

Ev.: Mt 18,15–20

Čtvrtek 14. 8. – památka

sv. Maxmiliána Marie Kolbeho

1. čt.: Joz 3,7–10a.11.13–17

Ž 114(113A),1–2.3–4.5–6

Odp.: *Aleluja*

Ev.: Mt 18,21–19,1

večer:

1. čt.: 1 Kron 15,3–4.15–16; 16,1–2

Ž 132(131),6–7.9–10.13–14

Odp.: 8 (*Vstaň, Hospodine, vejdi na místo svého odpočinku ty i tvá vznešená archa!)*

2. čt.: 1 Kor 15,54–57

Ev.: Lk 11,27–28

Pátek 15. 8. – slavnost Nanebevzetí

Panny Marie

1. čt.: Zj 11,19a;12,1.3–6a.10ab

Ž 45(44),10b.11a+12a.16

Odp.: srov. 10b (*Královna stojí po tvé pravici ve zlatém rouchu.*)

2. čt.: 1 Kor 15,20–27a

Ev.: Lk 1,39–56

Sobota 16. 8. – nezávazná památka

sv. Štěpána Uherského nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Joz 24,14–29

Ž 16(15),1–2a+5.7–8.11

Odp.: 5a (*Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem.*)

Ev.: Mt 19,13–15

TÝDENNÍ STOLNÍ KALENDÁŘE S CÍRKEVNÍM A OBČANSKÝM KALENDÁRIEM NA ROK 2026

DĚDICTVÍ OTCŮ

Podklady k liturgickým čtením Vojtěch

Novotný • Výběr citátů Markéta Protivánková

Každý týden obsahuje také krátký citát významné osobnosti či z Bible, který je doplněn ilustrativní fotografií.

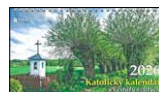
*Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.,
ve spolupráci s Fotografickým spolkem Člověk a Víra
Kroužková vazba, 240x135 mm, 89 Kč*

KATOLICKÝ KALENDÁŘ S CITÁTY SVATÝCH

Kdo jiný než svatí by nás měli provázet cestami života?

*Sypták • Kroužková vazba,
230x140 mm, 89 Kč*

NAŠE KOSTELY

*Fotografie Vojtěch Kodet, Miroslav Hlávko,
Marie Veselá, Miro Pogran, Pavel Zuchnický,
Lenka Fojtíková, Eliška Janků*

Kalendář obsahuje fotografie sakrálních staveb ČR s popiskem.

Nebojsa & Doron, s.r.o. • Kroužková vazba, 240x135 mm, 89 Kč

MALÁ POSELSTVÍ VOJTĚCHA KODETA

Fotografie a texty Vojtěch Kodet

Myšlenky k fotografiím pocházejí od známého českého karmelitána a exercitátora P. Vojtěcha Kodeta.

*Nebojsa & Doron, s.r.o.
Kroužková vazba, 240x135 mm, 89 Kč*

SLOVO NA CESTU

*S texty Mons. Mgr. Pavla Posáda, pomocného
- světícího biskupa českobudějovického*

Biskup Pavel Posád svými neotřelými krátkými myšlenkami vlévá do srdcí lidských duší klid a pravou křesťanskou naději.

Sypták • Kroužková vazba, 230x140 mm, 89 Kč

POUTNÍ MÍSTÁ

Fotografie poutních míst nejen z České republiky, ale i z jiných zemí světa týden po týdnu udělají radost uživatelům tohoto kalendáře.

*Sypták • Kroužková vazba,
230x140 mm, 89 Kč*

MARIÁNSKÁ POUTNÍ MÍSTÁ ČECH, MORAVY A SLEZSKA

Kalendář je doprovázen fotografiemi mariánských poutních míst z celé České republiky.

*Sypták • Kroužková vazba,
230x140 mm, 89 Kč*

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

2019/12030

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc